

Bij gebrek aan belangengroepen voor poëzie, en literatuur in het algemeen, neemt de tienkoppige jury van de Ambrozijnwedstrijd het hier op voor al wie wel de tijd neemt om van een goed geschreven pennenvrucht te genieten en vooral voor hen die er zelf één neerpennen. Het is eenvoudig poëzie en literatuur af te doen als een inferieure bezigheid en op één hoop te gooien met karmellenverzen van laag allooi. Voor een auteur vergt het moed om de ziel bloot te leggen in een tekst en die voor de jury van een literaire wedstrijd te brengen. De vele mensen die deelgenomen hebben aan deze wedstrijd bewijzen dat er wel degelijk tijd wordt besteed om poëzie en proza te schrijven en te lezen.

Hoewel de jury van de Ambrozijnwedstrijd voor Poëzie en Kortverhaal ook niet mals is bij de beoordeling van de vele ingezonden werken, waardeert zij elke poging en wroet zij zich ieder jaar met interesse door de stapel noeste arbeid die haar wordt voorgeschoteld. Wars van vervlakking zet de jury ook dit jaar die auteurs in de schijnwerpers die het hoge niveau evenaren van laureaten van voorbije edities.

oo
optiek
Porteman

RIJSELSTRAAT 12 | 8900 IEPEL
T 057 20 09 71
info@porteman.be | www.porteman.be

als je goed om je heen kijkt, is de wereld groter

Versneden verzen

Paul Rigolle – een daad van bevestiging

Goede poëzie grijpt je naar de keel. Elke regel van de dichter brengt je dicht bij de waarheid van het bestaan. Paul Rigolle omarmt de taal om de dingen, de mensen, de gebeurtenissen, de ideeën een reden van bestaan te geven. In deze bundel is de dichtelijke taal het middel om het bestaan vast te grijpen. Steeds opnieuw graaft de dichter in het taalarsenaal om de wereld te omschrijven. Om zijn wereld vast te leggen in klanken, woorden, zinnen, in een gedicht.

Paul Rigolle (°Roeselare, 1953) maakte in *Tot het bestaat* (uitgeverij C. de Vries-Brouwers, 2013) van taal een werkstuk, een concept dat uitgroeide tot een belevenis, tot een bundel, als een schilderij met complexe invalshoeken. Een innerlijke dialoog tussen de schrijver en de lezer worden gedichten om voor te dragen, de taal te laten klinken in langzame ademstoten. Paul Rigolle begeleidt ons in deze persoonlijke tocht door zijn poëzie te serveren in hoofdstukken, cycli van gedichten van diverse oorsprong, waarbij de aantekeningen ons helpen het ontstaan ervan te kaderen. Want de dichter leeft in deze complexe en chaotische wereld met raakpunten en ervaringen die hij via taal aan de lezer mee laat ervaren. De dichter dus als ervaringsdeskundige in dit bestaan.

De zoektocht in de taal start met een *Hooglied*. De krachtige titels als *Recht*, *Huiver*, vinden hun basisversie in vroegere gedichten bij foto's van Greta Buyse. De zoekende mens die zichzelf herkent en vindt in een ontmoeting: "En dan, waarvandaan, sta jij daar, hartje zomer." Het moment van huiver in een kamer als heilzaam rustpunt in deze wereld vol lawaai: "...Eén ogenblik lang / verschuift een stoel. De hand die met de kleren // op de leuning ligt, schrikt bij zoveel schoonheid op / en beeft...". De heidense liefde is het hooglied dat de geliefden overstijgt en de wereld omhelst in vrede. Maar in *Grens* ervaart de dichter hoe begrensd en hoe klein hij achterblijft: "Kleingemaakt / wil ik achter blijven. Als aan een wolk verwant / wil ik niets dan hangen in jouw geverfde hemel."

In *De Galerij* zet Paul Rigolle innerlijke portretten en ontmoetingen neer die tot een gedicht noopten. Gedichten die de dichter maakte tot wie hij is geworden. Leeservaringen (Borges, Gezelle, Lucebert, Pessoa, Vroman), luisterimpressies (Clapton, Coltrane, Dylan) en kijkervaringen (Lozano) worden bezinningsmomenten die verstild tot innerlijke beelden groeien. Vaak lijkt de dichter zich

